

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาคนเป็นหัวใจสำคัญในการพัฒนาประเทศ นักวิชาการด้านจิตวิทยาและพฤติกรรมศาสตร์ได้พยายามศึกษาระบบในการพัฒนาบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การพัฒนาเยาวชน ซึ่งเปรียบเหมือนไม้อ่อนที่คดง่าย โดยมุ่งเน้นไปที่การพัฒนาเยาวชนให้เป็นคนใฝ่ดี มีการรณรงค์ให้นักเรียนคิดดี ทำดี และส่งเสริมให้นักเรียนเป็นผู้ใฝ่เรียนรู้ รักการอ่าน ตลอดจนคบเพื่อนที่ดี

แนวทางหนึ่งในการพัฒนาเยาวชนให้มีพฤติกรรมเหล่านี้สามารถทำได้โดยอาศัยกระบวนการทางการศึกษา เพราะการศึกษาเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของชีวิต เป็นรากฐานสำหรับช่วยให้บุคคลก้าวไปสู่ความสำเร็จ ความสุข ความเจริญทั้งปวง ทั้งของตนเองและของสังคม โดยจากการศึกษาในอดีตที่ผ่านมา พบว่า การศึกษามีปัญหาที่สำคัญต่าง ๆ มากมาย เช่น ผู้เรียนมีพฤติกรรมเรียนที่ไม่เหมาะสม ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนตกต่ำ อันเนื่องมาจากนักเรียนขาดความตั้งใจเรียนหรือเรียนไม่ต่อเนื่อง ทำให้ไม่สามารถเข้าใจบทเรียน และปฏิบัติงานต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภานิต, 2526, หน้า 26)

นักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 เป็นนักเรียนที่กำลังเข้าสู่วัยรุ่นและอยู่ในช่วงของการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ อีกทั้งยังเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อในการเลือกสถานที่เรียนใหม่ สำหรับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ดังนั้น พฤติกรรมเรียนจึงมีความเกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาพื้นฐานที่สำคัญ เช่น วิชาคณิตศาสตร์ ซึ่งเป็นพื้นฐานของวิชาการในหลาย ๆ สาขา เช่น ด้านเทคโนโลยี วิทยาศาสตร์ สถาปัตยกรรม วิศวกรรมศาสตร์ หรือแม้แต่ทางด้านจิตวิทยา จากการศึกษาของ คุณเดือน พันธมนาวิน (2550) ศึกษา

พบว่า ความเจริญก้าวหน้าในงานวิชาต่าง ๆ นั้น มีวิชาคณิตศาสตร์เป็นพื้นฐานที่สำคัญ ความสำเร็จนี้อาจจะเป็นตัวตัดสินอนาคตในการเรียน ซึ่งส่งผลไปยังการเลือกอาชีพ รวมทั้งส่งผลต่อการพัฒนาประเทศชาติในอนาคต และจากการศึกษาของ สุमितตรา เจริมพันธ์ (2545) ศึกษาพบว่า ยังมีนักเรียนส่วนมากที่มีพฤติกรรมการเรียนต่อวิชาคณิตศาสตร์ไม่ดี ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และทำให้เกิดความเบื่อหน่าย ท้อแท้ ไม่อยากเรียน ทำให้ครูผู้สอนใช้การลงโทษ รวมทั้งมีการสนับสนุนการเรียนคณิตศาสตร์จากผู้ปกครองน้อย

กระทรวงศึกษาธิการ ได้ตระหนักถึงความสำคัญของวิชาคณิตศาสตร์ จึงได้บรรจุวิชานี้ไว้ในหลักสูตรตั้งแต่อนุบาลถึงมัธยมศึกษา แต่จากการประเมินผลสภาพปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และผลการประเมินคุณภาพความรู้ของเด็กไทย ระดับประถมศึกษาในวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน พบว่า อยู่ในระดับที่ไม่น่าพึงพอใจ นักเรียนทำคะแนนข้อสอบวิชาคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ได้ไม่ถึงร้อยละ 50 (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2544, หน้า 13) จากรายงาน โดยสถาบัน International Institution for Management Development (IMD) (อ้างถึงใน สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2544, หน้า 43) พบว่า ชีตระดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทย มีอันดับที่ต่ำมาก เช่น ความสามารถทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่จัดอยู่ในอันดับท้ายสุดใน 47 ประเทศ ซึ่งล้วนแต่มีวิชาคณิตศาสตร์เป็นพื้นฐานที่สำคัญ นอกจากนี้ จากรายงานผลการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-Net) ของนักเรียนทั่วประเทศในระดับช่วงชั้นที่ 2 (ประถมศึกษาปีที่ 6) ปีการศึกษา 2551 ผลปรากฏว่า นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยในวิชาคณิตศาสตร์เท่ากับ 43.76 คะแนน และในระดับสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานครและระดับโรงเรียน ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ผู้วิจัยสังกัดอยู่พบว่า นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยในวิชาคณิตศาสตร์เท่ากับ 44.74 คะแนน และ 39.72 คะแนน (สำนักทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2552) ตามลำดับ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า คะแนนเฉลี่ยในวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนทั่วประเทศทั้งหมดไม่ถึงร้อยละ 50 จึงทำให้ผู้วิจัยซึ่งเป็นครูผู้สอนคณิตศาสตร์ และรับผิดชอบงานแนะแนวของโรงเรียน มีความสนใจในการศึกษาพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียน แต่จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ พบว่า นักวิชาการในประเทศไทยส่วนใหญ่มุ่งการศึกษาวิจัยถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เช่น ระดับสติปัญญา ความวิตกกังวลจากความยากของ

เนื้อหาวิชา ทักษะคิดต่อวิชาคณิตศาสตร์ เป็นต้น แต่ยังมีกรวิจัยถึงสภาพแวดล้อมทางสังคมของนักเรียน เช่น ผู้ปกครอง ครูผู้สอน และผู้ที่ใกล้ชิดกับนักเรียนในปริมาณที่น้อย และจากผลการวิจัยของ อิทริฤทธิ์ พงษ์ปิยะรัตน์ (2542) ศึกษาเรื่อง อิทธิพลของปัจจัยด้านนักเรียน ครู และ โรงเรียนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์: การวิเคราะห์อภิमानด้วย โมเดลเชิงเส้นตรงระดับลดหลั่น และวิธีการของกลาส พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ ได้แก่ ปัจจัยนักเรียน ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านครู ตามลำดับ โดยมีข้อเสนอแนะให้ศึกษาต่อเกี่ยวกับปัจจัยด้านครู โรงเรียน และด้านผู้ปกครองเพิ่มขึ้น โดยหาสาเหตุจากภายนอกตัวผู้เรียน เช่น ประสบการณ์ของนักเรียนเกี่ยวกับผลการเรียนเดิมในวิชาคณิตศาสตร์ การรับรู้การปฏิบัติจากครู การสนับสนุนจากผู้ปกครองว่ามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมผลการเรียนคณิตศาสตร์มากน้อยเพียงใด ดังนั้นเมื่อพิจารณาถึงสภาพแวดล้อมของนักเรียนในสังคมที่มีความเกี่ยวข้องข้องกับการพัฒนาเด็กและเยาวชน จากการศึกษาของ เกศศิริ บุญญะอดิชาติ (2551) ศึกษาพบว่า สถาบันครอบครัวและโรงเรียนเป็นสถาบันที่มีความใกล้ชิดกับนักเรียน เพราะเป็นสถาบันที่มีความสำคัญในการสร้างนิสัยหล่อหลอมพฤติกรรม ตลอดจนอบรมสั่งสอนให้รู้จักกฎเกณฑ์ต่างๆ ของสังคมและการเรียนรู้ประสบการณ์ที่เด็กได้รับตลอดวัยต้น ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมและบุคลิกลักษณะของเด็กจนไปถึงวัยผู้ใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมไทยนั้น คนไทยจะผูกพันกับครอบครัวกับพ่อแม่ของตนเองจนแก่เฒ่า ดังนั้นครอบครัวหรือบ้านจึงเป็นสถานที่ที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาเด็ก และเยาวชน ซึ่ง Adler (อ้างถึงใน พูนสุข ช่วยทอง, 2548, หน้า 9) กล่าวว่า สัมพันธภาพในครอบครัวจะอยู่ในภาวะลำบากเมื่อในบ้านไม่สามารถสื่อสารกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสถานการณ์นี้ทำให้สมาชิกคนอื่น ๆ ในบ้านมีปัญหาการสื่อสารตามไปด้วย ดังนั้น สถาบันครอบครัวจะทำหน้าที่ในการอบรมเลี้ยงดู เสริมสร้างและปลูกฝังพฤติกรรมต่าง ๆ ให้เด็กและเยาวชนได้มากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูหรือรูปแบบการสื่อสารระหว่างพ่อแม่กับลูกในการอบรมเลี้ยงดูหรือการพัฒนาเด็กและเยาวชน

นอกจากครอบครัวแล้วยังมีสถาบันการศึกษาโดยเฉพาะ โรงเรียนมีบทบาทสำคัญยิ่งในการกำหนดพฤติกรรมผลการเรียนของนักเรียน ดังรายงานการวิจัยของ Thorpe (1960, p. 403) แสดงให้เห็นว่า ความสัมพันธ์ที่ตึงเครียดระหว่างครูกับนักเรียน อาจเป็นก้าวแรกที่น่าไปสู่ภาวะการปรับตัวที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน และอาจเป็นสิ่งที่ขัดขวาง

ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน นอกจากนี้ จากการศึกษาของ อรรถพล ระวีโรจน์ (2547) ได้สรุปเกี่ยวกับความสำคัญของครู ผู้ที่มีบทบาทหน้าที่สอนสั่ง และให้ความรู้แก่นักเรียนว่า การเรียนการสอนนักเรียนนั้นไม่เพียงแต่สอนและให้ความรู้แก่นักเรียนภายในห้องเรียนหรือโรงเรียนได้เพียงอย่างเดียว แต่ครูต้องพร้อมที่จะพลีแรงกายแรงใจต่อการมอบเนื้อหาความรู้ทั้งในและนอกบทเรียน ในต่างสถานที่ได้อีกด้วย นอกจากนี้ จากการศึกษาของ พัทยา คงยุทธ์ (2548) ศึกษาพบว่า มีสาเหตุจากด้านปัจจัยส่วนตัว คือ การขาดความรัก ความอบอุ่น การเอาใจใส่ของผู้ปกครอง ด้านสิ่งแวดล้อมที่บ้าน คือ สัมพันธภาพของสมาชิกในครอบครัวไม่ดี บิดามารดาไม่ค่อยมีเวลาในการดูแลเอาใจใส่บุตรหลานอย่างใกล้ชิด ด้านโรงเรียน คือ สัมพันธภาพกับเพื่อนในชั้นไม่ดี สัมพันธภาพกับครูไม่ดี จึงทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสม

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าว ทำให้เห็นว่า การสื่อสารในครอบครัวและสัมพันธภาพของครูและนักเรียนมีความสำคัญเป็นอย่างมาก ในการเสริมสร้างพฤติกรรมการเรียนของเด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นวัยที่มีความสำคัญที่จะช่วยกันพัฒนาประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้าต่อไป ด้วยเหตุนี้ ทางผู้วิจัย ซึ่งมีบทบาทหน้าที่รับผิดชอบงานแนะแนวของโรงเรียน ในการให้คำปรึกษาแก่นักเรียน ครู ผู้ปกครอง ตลอดจนผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับนักเรียน และยังมีหน้าที่ในการจัดการเรียนการสอนในวิชาคณิตศาสตร์ อีกทั้งมีส่วนรับผิดชอบในการเตรียมความพร้อมทางด้านคณิตศาสตร์เพื่อการแข่งขันในระดับต่าง ๆ จึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนตามรูปแบบของการสื่อสารในครอบครัว สัมพันธภาพของครูและนักเรียนที่เกิดขึ้นภายในครอบครัว และโรงเรียนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนวัดม่วง สังกัดสำนักงานเขตบางแค กรุงเทพมหานคร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแบบการสื่อสารในครอบครัว สัมพันธภาพของครูและนักเรียน และพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียน

2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของรูปแบบการสื่อสารในครอบครัว สัมพันธภาพของครูและนักเรียนกับพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียน
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์พฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนด้วยตัวแปรรูปแบบการสื่อสารในครอบครัว สัมพันธภาพของครูและนักเรียน

สมมติฐานของการวิจัย

1. รูปแบบการสื่อสารในครอบครัว สัมพันธภาพของครูและนักเรียนกับพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์มีความสัมพันธ์กัน
2. รูปแบบการสื่อสารในครอบครัว สัมพันธภาพของครูและนักเรียนสามารถทำนายพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนได้

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยศึกษาในครั้งนี้ เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการสื่อสารในครอบครัว สัมพันธภาพของครูและนักเรียนกับพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนวัดม่วง สังกัดสำนักงานเขตบางแค กรุงเทพมหานคร ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. ประชากร คือ นักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนวัดม่วง สังกัดสำนักงานเขตบางแค กรุงเทพมหานคร จำนวน 441 คน เป็นเพศชาย 229 คน และเพศหญิง 212 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนวัดม่วง สังกัดสำนักงานเขตบางแค กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2553 จำนวน 214 คน เป็นนักเรียนชาย 111 คน และนักเรียนหญิง 103 คน ซึ่งได้กลุ่มตัวอย่างมาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (stratified random sampling) และการสุ่มแบบง่าย (simple random sampling)

3. ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่

3.1 ตัวแปรต้น คือ รูปแบบการสื่อสารในครอบครัว และสัมพันธภาพของครูและนักเรียน

3.2 ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. รูปแบบการสื่อสารในครอบครัว หมายถึง รูปแบบหรือลักษณะที่เด่นชัดของบิดามารดาที่แสดงออกต่อลูกในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น การแสดงความรักต่อลูก การให้โอกาสลูกแสดงความคิดเห็น และการแสดงความรู้สึกต่าง ๆ การแก้ปัญหาส่วนตัวของลูก การเปิดโอกาสให้ลูกร่วมแก้ปัญหาของสมาชิกอื่น ๆ ในครอบครัว การดักเตือน การดูค่า การติเตียน การไม่ยอมรับความคิดเห็นของลูก การเฉยเมย การบ่นจู้จี้ การกล่าวขำในความผิดที่ผ่านมา ซึ่งกระบวนการสื่อสาร ประกอบด้วย ผู้ส่งสาร ตัวสาร และผู้รับสาร และการสื่อสารที่ใช้ถ้อยคำ ภาษาพูด และภาษาท่าทาง แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1.1 การสื่อสารเชิงบวกในครอบครัว หมายถึง พฤติกรรมที่บิดา มารดา แสดงออกต่อลูกในสถานการณ์ต่าง ๆ แล้วก่อให้เกิดความรัก ความเข้าใจกัน ความสัมพันธ์อันดีระหว่างบิดา มารดา และลูก เช่น การให้คำชมเชย การตั้งใจฟังลูกเล่าเรื่องต่าง ๆ การเปิดโอกาสให้ลูกแสดงความคิดเห็น และความรู้สึกต่าง ๆ การให้กำลังใจลูก การพูดคุยกับลูกด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยอารมณ์ดี อ่อนหวาน เป็นต้น

1.2 การสื่อสารเชิงลบในครอบครัว หมายถึง พฤติกรรมที่บิดา มารดา แสดงออกต่อลูกในสถานการณ์ต่าง ๆ กัน แล้วก่อให้เกิดความไม่เข้าใจกัน ความขัดแย้ง และความห่างเหินระหว่างบิดา มารดา และลูก เช่น การดูค่า การติเตียน หรือการกล่าวขำในความผิดที่ผ่านมา การเปรียบเทียบกับลูกคนอื่นที่มีความสามารถมากกว่า เป็นต้น ซึ่งพ่อแม่ในแต่ละครอบครัวอาจแสดงพฤติกรรมทั้งสองลักษณะดังกล่าวในปริมาณที่แตกต่างกันไป จึงมีการแบ่งรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวเป็น 4 รูปแบบ ดังนี้

1.2.1 รูปแบบการสื่อสารในครอบครัวเชิงบวกมากและเชิงลบมาก หมายถึง การสื่อสารในครอบครัวที่ก่อให้เกิดความรัก ความเข้าใจกันมากและก่อให้เกิดความขัดแย้ง

กันมาก รวมทั้งพฤติกรรมที่พ่อแม่แสดงต่อลูกเป็นภาษาพูด และพฤติกรรมที่เป็นภาษาท่าทาง ที่มีทั้งการก่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดี และก่อให้เกิดความไม่เข้าใจ ความห่างเหิน และความขัดแย้งในปริมาณมากควบคู่กันไป

1.2.2 รูปแบบการสื่อสารในครอบครัวเชิงบวกมากและเชิงลบน้อย หมายถึง การสื่อสารในครอบครัวที่ก่อให้เกิดความรัก ความเข้าใจกันมาก และก่อให้เกิดความขัดแย้งกันน้อย รวมทั้งพฤติกรรมที่พ่อแม่แสดงต่อลูกเป็นภาษาพูด และพฤติกรรมที่เป็นภาษาท่าทาง ทั้งที่ก่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดีต่อกันมาก และก่อให้เกิดความไม่เข้าใจ ความห่างเหิน และความขัดแย้งน้อย

1.2.3 รูปแบบการสื่อสารในครอบครัวเชิงบวกน้อยและเชิงลบมาก หมายถึง การสื่อสารในครอบครัวที่ก่อให้เกิดความรัก ความเข้าใจกันน้อย และก่อให้เกิดความขัดแย้งกันมาก รวมทั้งพฤติกรรมที่พ่อแม่แสดงต่อลูกเป็นภาษาพูด และพฤติกรรมที่เป็นภาษาท่าทาง ทั้งที่ก่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดีต่อกันน้อย และก่อให้เกิดความไม่เข้าใจ ความห่างเหิน และความขัดแย้งกันมาก

1.2.4 รูปแบบการสื่อสารในครอบครัวเชิงบวกน้อยและเชิงลบน้อย หมายถึง การสื่อสารในครอบครัวที่ก่อให้เกิดความรัก ความเข้าใจกันน้อย และก่อให้เกิดความขัดแย้งกันน้อย รวมทั้งพฤติกรรมที่พ่อแม่แสดงต่อลูกเป็นภาษาพูด และพฤติกรรมที่เป็นภาษาท่าทาง ทั้งที่ก่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดีต่อกัน และก่อให้เกิดความไม่เข้าใจ ความห่างเหิน และความขัดแย้งกันในปริมาณที่น้อยทั้งคู่

2. สัมพันธภาพของครูและนักเรียน หมายถึง การแสดงออกทางพฤติกรรมระหว่างครูและนักเรียนที่ปฏิบัติต่อกันทางการเรียนตามการรับรู้ของนักเรียน ได้แก่ การช่วยเหลือทางด้านวิชาการและด้านส่วนตัว ความเป็นมิตร ความเข้าอกเข้าใจกัน โดยที่นักเรียนจะต้องการพึ่งพิง ตลอดจนปฏิบัติตามคำสอนของครู และการปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน โดยครูจะต้องมีความเข้าใจ พร้อมคำนึงถึงความต้องการของนักเรียน ให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนเมื่อประสบปัญหา ให้ความรัก ความอบอุ่น และเป็นกันเองกับนักเรียนเพื่อทำให้ครูและนักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้เกิดพฤติกรรมทางการเรียนที่เหมาะสมจนบรรลุเป้าหมายที่วางไว้

3. พฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ หมายถึง การปฏิบัติตัวของนักเรียนขณะเรียนวิชาคณิตศาสตร์ทั้งในและนอกห้องเรียนตามการรับรู้ของนักเรียน ได้แก่ การตั้งใจฟังขณะครูสอน การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน ไม่เล่นไม่คุยระหว่างเรียน กล้าตอบคำถามครู ในขณะที่ครูสอน การเข้าชั้นเรียน การมีอุปสรรคการเรียน หมั่นฝึกฝนทำแบบฝึกหัดในวิชาคณิตศาสตร์ การทำการบ้าน มีความรับผิดชอบในการส่งงานวิชาคณิตศาสตร์ ไม่ลอกการบ้านของผู้อื่น และทำการศึกษาเพิ่มเติมหลังการเรียนตลอดจนการอ่านหนังสือก่อนสอบ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ข้อมูลของรูปแบบการสื่อสารในครอบครัว สัมพันธภาพของครูและนักเรียน และพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนโรงเรียนวัดม่วง สังกัดสำนักงานเขตบางแค กรุงเทพมหานคร ตลอดจนความสัมพันธของการสื่อสารภายในครอบครัว สัมพันธภาพของครู และนักเรียนกับพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียน เพื่อประโยชน์ในการดูแลช่วยเหลือผู้ปกครอง ครู และนักเรียน
2. เพื่อนำผลการวิจัยให้โรงเรียน หรือหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนในการป้องกัน และช่วยเหลือ แก้ไขพฤติกรรมการเรียนที่เป็นปัญหาของผู้เรียน รวมทั้งการแก้ไขปรับปรุงรูปแบบการสื่อสารในครอบครัว สัมพันธภาพของครูและนักเรียน ให้มีความเหมาะสม
3. เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนคณิตศาสตร์เพื่อปรับปรุงพฤติกรรมการสอนให้เหมาะสม และมีประสิทธิภาพ
4. เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยในประเด็นการพัฒนาพฤติกรรมทางการเรียนในครั้งต่อไป